

KATE DiCAMILLO

DE POPPEN VAN
SPELHORST

Met tekeningen van
JULIE MORSTAD

Vertaald door
HARRY PALLEMANS

Lannoo

Er was eens een koning.

En een wolf.

En een meisje met een herdersstaf.

En een jongen met een pijl en boog.

En er was ook een uil.

De koning had een baard

van mensenhaar.

De wolf gromde met ontblote tanden.

Het meisje droeg een groene cape.

*De pijlen in de koker van de jongen waren
scherp genoeg om in een vinger te prikken.*

Wat de uil betreft,

zijn veren waren echt.

*De koning en de wolf en het meisje
en de jongen en de uil
lagén door elkaar op de
bodem van een koffer waarop
met gouden letters
het woord*

SPELHORST

*stond gedrukt
op het deksel en op de zijkanten.
De koning en de wolf en het meisje
en de jongen en de uil waren poppen
en ze wachtten op
het begin van een verhaal.*

Eerste
bedrijf

1

ER WAS EENS een oude zee kapitein die in een kleine kamer boven een kleermakerij woonde. De kapitein heette Spelhorst en hij had geen vrouw, geen kinderen, geen familie. Hij was alleen op de wereld en gebruikte zijn maaltijden in een eethuisje verderop in de straat. Daar zat de oude man altijd aan een tafeltje en staarde langs alles en iedereen heen, alsof hij op de voorsteven van een schip stond en uitkeek over de zee.

Een van de ogen van de kapitein was vertroebeld door grijze staar, maar het andere oog was verbluffend helder blauw.

Op goede dagen, dagen dat zijn knieën geen zeer deden en het mooi weer was, liep Spelhorst uren achter elkaar door de stad.

Op slechte dagen bleef hij in bed, staarde naar het plafond, bestudeerde de barsten en watervlekken en spinnenwebben daar. Hij luisterde naar het open- en dichtgaan van de deur van de kleermakerij. Hij hoorde het gemompel van stemmen, van mensen die dingen vroegen, dingen eisten. Soms hoorde hij de kleermaker in het Italiaans tegen zijn vrouw schreeuwen. Soms hoorde hij de vrouw van de kleermaker huilen.

De duiven op de vensterbank van Spelhorsts kamer keken met een schrandere, hooghartige blik naar de oude man. De vogels kwamen en gingen en kwamen terug, en hun vleugels klonken alsof iemand een spel kaarten schudde.

De zeekapitein schonk geen aandacht aan de duiven.

Hij keek niet eens hun kant uit.

Hij bleef naar het plafond kijken.

Hij probeerde nergens aan te denken.

En toen kwam er een dag – een goede dag – dat Spelhorsts knieën geen zeer deden en het mooi weer was, en de oude man liep dat het een lust was. Heel ver van de kleermakerij, in een deel van de stad dat hij niet kende, belandde hij in een donker, kronkelig steegje.

Hij kwam langs een speelgoedwinkel, en in de etalage van die winkel zag hij een koning en een wolf en een meisje en een jongen en een uil.

De handpoppen hingen aan een vislijn. Ze draaiden langzaam rond in de tocht die werd veroorzaakt door het open- en dichtgaan van de winkeldeur.

Spelhorst bleef staan. Hij nam zijn pet af en keek naar de poppen.

Daar stond hij: een man zonder familie, een man zonder kinderen of kleinkinderen, een man zonder enige speelsheid of verwondering, te staren naar de etalage van een speelgoedwinkel, volkomen betoverd door poppen.

Maar Spelhorst staarde niet naar alle poppen.

Hij staaarde maar naar één pop – het meisje met de cape en de herdersstaf.

Het meisje had het hartvormige gezicht en de violetkleurige ogen van iemand die Spelhorst lang geleden had liefgehad.

Had liefgehad en was kwijtgeraakt.

Liefgehad en kwijtgeraakt, liefgehad en kwijtgeraakt, het zich eeuwig herhalende verhaal van de wereld.

‘Ik moet haar hebben’, zei Spelhorst hardop tegen niemand.

Hij zette zijn pet weer op, ging de winkel binnen en deelde de winkelbediende mee dat hij een van de poppen uit de etalage wilde aanschaffen.

‘U kunt er niet maar eentje kopen’, zei de bediende. ‘Ze horen bij elkaar.’

‘Ik wil alleen de meisjespop’, zei Spelhorst.

‘De poppen worden samen verkocht of anders niet,’ zei de bediende, ‘want ze zitten in een verhaal.’

Spelhorst staaarde de bediende aan.

Verhaal? Wat kon hem een verhaal schelen?

De winkeldeur ging open en dicht. De poppen dansten in het zuchtje wind, en de meisjespop draaide ineens met haar gezicht naar de kapitein toe en keek hem aan.

Spelhorst deed zijn ogen dicht en toen weer open. Hij zei: 'Goed dan. Allemaal.'

Hij nam de poppen mee terug naar zijn kamer boven de kleermakerij.

Hij gooide de koning en de wolf en de uil en de jongen in de scheepskoffer aan het voeteneind van zijn bed.

Maar de meisjespop zette Spelhorst op de tafel neer, zodat hij haar in de violette ogen kon kijken.

Hij ging op het bed zitten en staaarde haar aan. Hij zei: 'Het spijt me. Het spijt me, Annalise. Het spijt me.' Hij legde zijn hoofd in zijn handen, en stond toen op van het bed en ging aan de tafel zitten en pakte pen en papier. Hij schreef een hele tijd.

Toen de oude man klaar was, vouwde hij het papier op en legde het in de koffer, en daarna ging hij aan de tafel zitten en huilde.

Zittend op de vensterbank achter het raam keken de duiven naar de zeekapitein en maakten geluiden van wanhoop en afkeuring.

Het werd donker.

Spelhorst deed de lamp niet aan.

Hij kroop in bed en huilde tot hij in slaap viel, als een klein kind.

www.lannoo.com

www.de-leukste-kinderboeken-com

Registreer u op onze website en we sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

© Uitgeverij Lannoo nv, Tiel, 2025

ISBN 978 90 209 0064 4

D/2025/45/11

NUR 283

Oorspronkelijke titel: *The Norendy Tales – The Puppets of Spelhorst*

© Tekst: Kate DiCamillo, 2023

© Illustraties: Julie Morstad, 2023

© Oorspronkelijke uitgever: Candlewick Press, Somerville 02144, 2023

Uitgegeven volgens een overeenkomst met Walker Books Limited,
London SE11 5HJ

© Nederlandse vertaling Uitgeverij Lannoo nv, Tiel, 2025

Vertaling: Harry Pallemans

Vormgeving: Studio Lannoo (Mieke Verloigne)